

на хъшплатитѣ-бунтовници, станалъ писарь-секретарь, одринарецъ, вдѣхновитель, пѣвецъ, бунтовникъ при прочутия, тогава, войвода *дѣдо Желю Ямболчанина*. Но ординарството му за дълго време не траяло; настъпила криза въ срѣдата на хъшплатитѣ; празнитѣ стомаси, скъсанитѣ лакти, студа, глада и общественното прѣзрение распрѣснали хъшплатитѣ-бунтовници по мушиитѣ, керемидчинитѣ и бозаджийскитѣ дюкяни. Самъ войводата *дѣдо Желю* тръгналъ по Влашко и Богданско да се храни на „юнашка вересия“, ординареца останалъ безъ пара безъ пулъ на Браилскитѣ улици; студа и глада му показали съ прѣтъ мизерното здание, въ което се вмѣщавала „народната печатница“ на още по-народния *дѣда Паничка* — калоферски гражданинъ, браилски печатарь, турски робъ, браилски хъшплакъ, хъшпласки благодѣтель, редакторъ-издатель на глушавия вѣстникъ „*Хитъръ Петръ*“ — показали му „народната печатница“, въ която (тогава) се печаташе вѣстникъ „Дунавска Зора“. — Ботевъ навелъ вратъ, прѣстѣпилъ прага на „народната печатница“, поискалъ не хлѣбъ, а работа. „Народния *дѣдо Паничка* и редактора на „Д. Зора“ *Войниковъ* дали работа Ботеву — *словослагателъ* и *коректоръ* въ печатницата. Въ продължение на три мѣсеца Ботевъ напълно изучилъ занаята *словослагателство*, но незакѣснѣлъ да напакусти на *дѣда Паничка*. Пакостъта се състои въ това, че разсърдилъ *Войникова* съ своитѣ притурки въ вѣстника, вслѣдствие на което, той напустналъ „народната печатница“ и прѣнесълъ печатанието на вѣстника си въ друга печатница. За тази пакостъ сме слушали лично расказитѣ на *дѣда Паничка*, когато печатахме въ сжщата печатница собственния си вѣстникъ прѣвъ 1875 год. мѣсецитѣ: юни, юли и августъ. Като *словослагателъ* и *коректоръ* въ „народната печатница“, биографа му го малко познава; за това малко е расказалъ за неговия словослагателски занаятъ. Ние имаме случай да научиме много подробности по тази му кариера, която е траяла, както и другитѣ му кариери день до пладнѣ. Че Ботевъ владѣше добръ *словослагателството*, на това сме били очевидци: често ншти вземаше той въ ржка словослагателския компасъ (когато редактираше вѣстникъ „Знаме“ и го печаташе въ Каравеловата печатница прѣвъ 1875 год.)—вземешъ той компаса, исправяше се прѣдъ ежнджчето съ буквитѣ; по челото му наиспжкваша дебели вени, лицето му вземаше едно строго изражение, бърнитѣ му се слагаха въ една ядовита гримаса, ржката му се мѣташе по буквенитѣ стайчки, прѣститѣ му машинално хващаха отдѣлнитѣ букви, компаса пишѣше въ ржката му; тѣлото му цѣло трепереше; той редѣше прѣдната статия на „Знаме“ безъ да глѣда прѣдъ себе си, било свой, било чуждъ ржкописъ — той нареждаше на *изустъ*; това ние сме видѣли съ собственитѣ си очи, когато работехме въ печатницата на Каравелова, като *коректоръ* на вѣстницитѣ: „Знаме“, „Знание“, „Стопанинъ“ и *дѣдо Блъсковото* „училище“. И нареденитѣ така ѣтатни (прѣхвъркналитѣ идеи отъ мозъка на поета, и направо качнали въ словослагателския му компасъ, безъ ржкописъ) блещѣха съ умственна енергия и бликаха съ творческа фантазия.